

άνοστολόγος επίθ. ἀμάρτ. άνοστόλος Κύπρ.
Έκ τοῦ ἐπιθ. άνοστος καὶ τοῦ ρ. λέγω.
‘Ο λέγων ἀηδεῖς λόγους. Συνών. μωρολόγος.

άνοστοπλάσμα τό, ιδ. άνοστο - 1β.

άνοστοπλασμένος επίθ. ιδ. άνοστο - 2.

άνοστοπλάστος επίθ. ιδ. άνοστο - 2.

άνοστοπράμα τό, ιδ. άνοστο - 1β.

άνοστος επίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (‘Αμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. ‘Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ά.) άνουστους βόρ. ιδιόμ. άνουστε Τσακων.

Τὸ άρχ. ἐπιθ. άνοστος.

1) ‘Ο ἔχων ἀηδῆ γεῦσιν κοιν. καὶ Πόντ. (‘Αμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. ‘Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ά.) Τσακων.: ‘Ανοστο κρέας - φαεῖ - ψάρι κττ. ‘Ανοστη σούππα. ‘Ανοστα ἀχλάδια-μήλα κττ. κοιν. ‘Ανοστον καὶ ἄβρωτον φαεῖν Χαλδ. ‘Ανοστον χορτάριν ἔν’ τὸ φαεῖν (τὸ φαγεῖ εἶναι άνοστο ὡς τὸ χορτάρι) αὐτόθ. Τὸ κρασὶν άνοστον ἔτον Κοτύωρ. Συνών. άνούσιος 1, αντίθ. νόστιμος. ‘Η σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Θεοφρ. Φυτ. αἰτ. 4,13,2 «περὶ δὲ τοῦ ἰσχυρότερα καὶ εὐχυλότερα καὶ νοστιμώτερα ἢ άνοστότερα καὶ πρὸς τὴν σίτησιν βελτίω ἢ χεῖρω, τὰ μὲν τοῖς τόποις διαφέρει». β) Μεταφ. ὁ στερούμενος χάριτος, ἀκομψος, ἀχαρις, ἐπὶ ἀνθρώπων, λόγων, τρόπων κττ. κοιν. καὶ Πόντ. (‘Αμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. ‘Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ά.) Τσακων.: ‘Ανοστος ἄνθρωπος. ‘Ανοστη γυναῖκα. ‘Ανοστο χωρατὸ - πρᾶμα. ‘Ανοστα καμώματα - λόγια - φερσίματα. ‘Ανοστη φωνή. ‘Ανοστο ψάλισμο. ‘Ανοστος ποῦ ‘σαι σήμερα! κοιν. Δὲν τοὺν κάνου αὐτό, μῶρξιτι άνουστον Στερελλ. (Αἰτωλ.) ‘Ανοστον κορίτζιν Κερασ. ‘Ατὸς πολλὰ άνοστος ἔν’ αὐτόθ. Τὸ γέλως αἰ’ πα άνοστον ἔν’ Σάντ. Χαλδ. || Φρ. ‘Ανοστος κὶ ἀκατάνταχτος (ἀτημέλητος καὶ ἀφιλόκαλος) Οἶν. ‘Η σημ. καὶ ἐν ‘Ερωτοκρ. Α 1770 (ἔκδ. ΣΞανθουδ.) «άνοστος καταστένεται ὁ πόθος σὰ γεράση». Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀνάλατος Α 1β καὶ άνοστοκαμωμένος, αντίθ. νόστιμος. 2) Οὐδ. πληθ. άνοστα οὐσ., ἀηδεῖς λόγοι ἢ τρόποι Κρήτ.: ‘Αφησε τ’ άνοστα, καημένε! ‘Αμάνι, πῶς δὲ μ’ ἀρέσου δ’ άνοστα!

***άνοστιστολόγος** επίθ. άνοστόλης Πελοπν. (‘Αρεόπ. Λακων.) Θηλ. άνοστόλισσα Πελοπν.

Έκ τοῦ ἐπιθ. άνοστος καὶ τοῦ οὐσ. στολή. ‘Ο τύπ. άνοστολόγος δι’ άνομ. ‘Ιδ. ΦΚουκουλ. ἐν Λαογρ. 8 (1921/5) 255.

1) Κακόμορφος, ρακένδυτος: ‘Ω τὸν άνοστόλη! 2) Βλάξ, μωρός: Αὐτὸς εἶναι άνοστόλης, καημένε! Γυναῖκα άνοστόλισσα ἔκαμε καὶ παιδιὰ άνοστόλικά.

άνοστουτσικος επίθ. πολλαχ.

Έκ τοῦ ἐπιθ. άνοστος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦτσικος.

‘Ο ἀηδῆς πως. Συνών. άνοστωτός.

άνοστόφαγο τό, ιδ. άνοστο - 1.

άνοστοφτειαγμένος επίθ. Λεξ. Δημητρ.

Έκ τοῦ ἐπιρρ. άνοστα καὶ τοῦ φτειαγμένος μετοχ. τοῦ ρ. φτειάνω.

1) ‘Ο ἀηδῶς ἢ ἀκόμψως κατεσκευασμένος: ‘Επιπλο άνοστοφτειαγμένο. 2) Μεταφ. ὁ στερούμενος χάριτος, ἐπὶ ἀνθρώπου. Συνών. ιδ. ἐν λ. άνοστος 2.

άνοστωτός επίθ. Πόντ. (Σάντ.)

Έκ τοῦ ἐπιθ. άνοστος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ωτός.

‘Ανοστουτσικος, ὁ ιδ.: ‘Αμον άνοστωτός ἔν’ (εἶναι κᾶπως κττ.)

άνότιστος επίθ. πολλαχ. άνότιστους ἔνιαχ. βορ. ιδιόμ. άνότιγος Λεξ. Δημητρ.

Τὸ μεταγν. ἐπιθ. άνότιστος.

‘Ο μὴ ὑγρανθεῖς πολλαχ.: ‘Ανότιστο παννὶ Πελοπν. (Γαργαλ.) Καπνὸς άνότιστος Θράκ. ‘Αλάτι άνότιστο αὐτόθ. Μαλλὰ νοτισμένα κὶ άνότιστα αὐτόθ.

άνουθέτητος επίθ. ἀμάρτ. άνουθέτιστος Νάξ. (‘Απύρανθ.)

Τὸ άρχ. ἐπιθ. άνουθέτητος.

‘Ο μὴ νουθετηθεῖς: ‘Ανουθέτιστον τὸν ἔχουν ἀκόμα.

άνούνιστος επίθ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) άνούνιχτος Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) άνούνιγος Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Χαλδ.)

Έκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *νουνιστός <νουνίζω.

1) ‘Ο μὴ σκεπτόμενος, ἀπερίσκεπτος ἔνθ’ άν.: ‘Ανούνιστος ἄνθρωπος Χαλδ. β) ‘Ο γινόμενος ἄνευ σκέψεως, ἔνθ’ άν.: ‘Ανούνιχτα δουλείας εὐτάει (κάμνει) Τραπ. 2) ‘Αμέριμνος Πόντ. (Κερασ. κ. ά.)

άνουσιάζω ἀμάρτ. ‘νουσιάζω Θράκ. (Μυριόφ.)

Έκ τοῦ ἐπιθ. άνούσιος.

‘Αποβάλλω τὴν καλὴν γεῦσιν, γίνομαι ἀηδῆς: Δὲ ‘νούσιασε τὸ πετιμέζι.

άνούσιος επίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ.) άνούσιους βόρ. ιδιόμ.

Τὸ μεσν. ἐπιθ. άνούσιος.

1) ‘Ο ἀηδῆς τὴν γεῦσιν, ἐπὶ ἐδεσμάτων κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ.): Φαγεῖ άνούσιο. Σούππα άνούσια κοιν. Συνών. άνοστος 1, αντίθ. νόστιμος. 2) Μεταφ. ἀηδῆς, εὐτελής, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ λόγων πολλαχ.: Μὰ μὴ σοῦ λείει καὶ τίποτα; ὅλο κουβέντα άνούσια Κέρκ. Συνών. άνοστος β.

***άνούχιν** τό, άνούγ’ Πόντ. (Κοτύωρ.)

Έκ τοῦ οὐσ. άνοῦχον.

Τὸ φυτὸν ἡδύοσμος. Συνών. δυόσμος.

άνοῦχον τό, Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. άνοῦχον.

‘Ανοῦχιν, ὁ ιδ.

άνοχάδα ἡ, Πελοπν. (‘Αρεόπ. Γέρμ. Λακων.)

Έκ τοῦ άρχ. οὐσ. άνοχή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (Ι).

Ρωγμή, ἐπὶ θύρας, παραθύρου, πατώματος ξυλίνου ἔνθ’ άν.: ‘Η πόρτα ἔχει άνοχάδα Λακων. ‘Απ’ τὴν άνοχάδα δαίνει ἀέρας ‘Αρεόπ. Νὰ βουλλώσης τοῖς άνοχάδες τοῦ πανεθυριοῦ νὰ μὴ μπαίνει ἀέρας Γέρμ. Συνών. άνασφαγή, άραμάδα, χαραμάδα.

άνόψι ἡ, Ρόδ.

Έκ τοῦ ἐπιρρ. άνω καὶ τοῦ οὐσ. ὄψι.

‘Ο ἄνω φλοιὸς τοῦ ἄρτου. ‘Αντίθ. κατόψι.

άνοψιά ἡ, ἀμάρτ. άνοψὰ Νάξ. (‘Απύρανθ.)

Έκ τοῦ ἐπιθ. άνοψος. Πβ. καὶ άνοψία (τὸ μὴ βλέπειν) παρ’ ‘Ησυχ.

‘Ωχροτής: Μιὰν άνοψὰ ποῦ τὴν ἔχει κ’ εὐτός! Εἰδ’ άνοψὰ τοῇ μούρης, σὰ λεμόνι κιτρινίζει. Συνών. χλομάδα.

***άνόψιαστος** επίθ. άνόψιαστος ‘Ηπ. (Ζίτς.) άόψιαστος ‘Ηπ. (Ζαγόρ. κ. ά.)

